

L.T. SHEARER

Kissa, JOKA JÄLJITTI kaappajaajan

BAZAR

L.T. SHEARER

**Kissa,
JOKA JÄLJITTI
kaappaajan**

Suomentanut Pirjo Lintuniemi

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos

Suomentanut Pirjo Lintuniemi

Suomenkielinen laitos © Pirjo Lintuniemi ja Bazar Kustannus, 2025

Englanninkielinen alkuteos *The Cat and the Christmas Kidnapper*

Copyright © L. T. Shearer 2025

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@bazarkustannus.fi

ISBN 978-952-403-738-9

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

Painettu EU:ssa

”Oletko nälkäinen?” Conrad tiedusteli. ”Kysyn siksi, koska minua alkaa hiukoa.” Kissa katsoi Lulua, joka oli kanavaveneensä, *Huvipurren*, peräsimessä paatin puksutellessa hiljalleen Kennet and Avon -kanavassa kohti Bathia.

Conrad nökötti metallipenkillä veneen perässä, ja joulukuun kylmä tuuli pörrötti sen turkkia. Conrad oli komea katti, siitä ei ollut epäilystäkään. Sen pään oikea puoli oli pääosin musta, mutta nenän ja suun ympärillä oli valkoinen laikku, kun taas pään vasemmassa puolella oli valkoista ja oranssinruskeaa. Kissan silmät olivat kirkkaanvihreät ja suu näytti kaartuvan veitikkamaiseen hymyyn kuin katti olisi juuri kuullut jotain huvittavaa. Sen etujalat ja rinta olivat valkoiset, vartalossa ja hännässä oli leveitä mustia ja oranssinruskeita raitoja ja takajaloissa oli valkoiset sukat. Conrad oli monella tapaa tyypillinen kolmivärinen kissa, mutta sen kyky puhua erotti sen kaikista muista kissoista.

Lulu oli järkyttynyt kuultuaan Conradin puhuvan ensimmäistä kertaa, kun kissa oli hypännyt *Huvipurteen* paatin ollessa ankkurissa vakipaikallaan Little Venicessä

Lontoossa. Niin järkyttynyt, että hän oli luullut näkevän-
sä unta tai menettäneensä järkensä. Kumpikaan ei ollut
pitänyt paikkaansa. Conrad osasi tosiaan puhua, mutta oli
tehnyt heti alkuunsa selväksi, että puhuisi vain Lululle.
Lululla ei ollut aavistustakaan, miksi Conrad oli valinnut
nimenomaan hänet, mutta kukaan muu Conradia vastaan
tullut ihminen ei saanut osakseen muuta kuin ”miaun”
tai, jos Conrad oli erityisen hyvällä tuulella, hurisevan
kehräyksen.

”Minusta tuntuu, että lounas olisi enemmän kuin pai-
kallaan”, Lulu totesi. Hänellä oli yllään painava lammas-
nahkatakki paksun puseron päällä, siniset farkut, joiden
puntit oli tungettu Caterpillar-varsikenkiin, ja villaiset
kynsikkäät, mutta silti häntä palelsi. *Huvipurrelta* oli vie-
nyt yli viikon matkata runsaat 130 kilometriä Readingista
tänne. Reitti oli maalauksellinen, ja sen varrella oli mel-
kein sata sulkua, jotka piti avata ja sulkea. Sulkujen läpi
matkaaminen yksin oli talvella haastavaa, mutta ei mah-
dotonta, ja Lulu oli kehittynyt taitavaksi avaajaksi ja sul-
kijaksi. Avattuaan sulun hän piteli kiinni keskiköydestä
pysyttääkseen *Huvipurren* keskellä kanavaa veden nous-
tessa tai laskiessa. Totta puhuen suluissa uurastaminen
piti hänet lämpimänä, kun taas peräsimen vieressä seiso-
essa hänellä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin kestää kana-
vaa pitkin tuivertava pureva tuuli.

Lulu otti iPhonen taskustaan ja vieritti vasemmalla
kädellään eteenpäin sovellusta, jonka avulla hän suunnisti
eteenpäin. ”Vajaan parin kilometrin päässä on kahvila”,
hän sanoi.

”Onko se kissaystävällinen?” Conrad tiedusteli.

”Siellä on terassi kanavan puolella, joten oletan niin”, Lulu vastasi työntäessään puhelimen takaisin taskuunsa.

”Missä me olemme?” Conrad kysyi siristäen silmiään tuulessa.

”Olemme tulossa Bradford-on-Avoniin”, Lulu kertoi.
”Se on noin viidentoista kilometrin päässä Bathista.”

Bath oli heidän lopullinen päämääränsä, ja Lulu toivoi pääsevänsä sinne ennen pimeää. *Huvipurren* huippuvauhti oli noin kuusi ja puoli kilometriä tunnissa, mutta yleensä Lulu piti tuntinopeuden vajaan viidessä kilometrissä ja ajoi vieläkin hitaammin silloin, kun he ohittivat muita, kanavan varteen kiinnittyneitä aluksia. Huomaavaiset veneilijät hidastivat aina ankkurissa olevien veneiden kohdalla. Mikään ei ollut pahempaa kuin ohi huristavan kanavaveneen aalloissa keikkuminen.

Kanava oli tyhjä, joten hänen ei tarvinnut hidastaa, kun he lähestyivät kahvilaa. He ohittivat pari vastaantulevaa alusta, ja Lulun tavoin niiden omistajat olivat hyvin suojautuneita talven viimaa vastaan. Ensimmäinen kippari oli keski-ikäinen mies, jolla oli lätsä ja punavalkoinen kaulahuivi. Hän vilkutti iloisesti ja huikkasi tervehdyksen ohittaessaan Lulun. Viiden minuutin kuluttua he ohittivat pienikokoisen kanavaveneen, joka ei voinut olla enempää kuin yhdeksisen metriä pitkä, noin puolet *Huvipurren* pituudesta. Vene oli upeassa kunnossa. Tummansinisessä paatissa oli messinkiset ikkunapuitteet, ja katolla oli värikkäiksi maalattuja ruukkuja, joihin oli istutettu pieniä havupuita. Veneilijä oli Lulun tapaan kuusikymppinen

nainen, joka oli varustautunut tuuleen toppatakilla ja valkoisella, korvat tiiviisti peittävällä fleecepipolla. Hän piteli peräsimestä oikealla kädellään, ja vasemmassa kädessään hänellä oli jotain kuumaa sisältävä höyryävä muki. Nainen kohotti mukiaan tervehdykseksi, ja Lulu vilkutti.

Lulun ohitti kanavapolulla pyöräilevä nuori poika. Poika eteni luultavasti kolme kertaa *Huvipurtta* vauhdikkaammin. Kanavaveneitä ei ollut tarkoitettukaan nopeaan matkantekoon, eikä ollut lainkaan harvinaista, että hölkääjät tai jopa reippaat kävelijät ohittivat Lulun. Useimpien veneilijöiden tapaan Lulu nautti matkanteosta yhtä paljon kuin perille saapumisesta. Matkan taittaminen oli puolet huvista. Luultavasti enemmän kuin puolet, jos rehellisiä oltiin – vaikka tällä kertaa hän odotti kovasti pääsevänsä viettämään joulua Bathiin kummityttönsä Amandan ja tämän perheen luo.

Conrad hypähti *Huvipurren* kannelle. ”Onko se tuo?” katti kysyi eteenpäin tähyillen.

Lulu siristi silmiään tuulessa. ”Juu, luulen niin”, hän vastasi. Kanavan varrella näkyi kivitalo, jossa oli katettu terassi. Lähistöllä oli kolme kanavavenettä ankkurissa. ”Sinulla on todella hyvä näkö.”

”Itse asiassa ihmisillä on parempi kaukonäkö kuin kissoilla”, Conrad sanoi. ”Minulla kaikki yli kuuden metrin päässä oleva sumenee hiukan, mutta te ihmiset näette selvästi yli kuudenkymmenen metrin päähän.”

”Miten sitten huomaisit kahvilan?”

”Haistan ruoan”, Conrad vastasi.

”Niinpä tietysti”, Lulu totesi. ”Etkö sinä sanonutkin, että sinun hajuaistisi on viisitoista kertaa parempi kuin minun?”

”Neljätoista”, Conrad oikaisi. ”Kissoilla on nenässään yli kaksisataa miljoonaa hajureseptoria, kun ihmisillä on vain viisi miljoonaa.”

”Entä miltä ruoka tuoksuu?” Lulu kysyi hidastaessaan vauhtia.

”Melko hyvältä”, Conrad sanoi.

Lulu ajoi verkalleen rantaan kiinnittyneiden kanava-veneiden ohi ennen kuin pysähtyi ja peruutti. Hän vaihtoi moottorin vapaalle, tarttui peräköyteen ja harppasi hinauspolulle vetääkseen *Huvipurren* varovasti köydestä paikalleen. Sitten hän kiinnitti köyden, samoin kuin keski- ja kokkaköydetkin, ja kapusi takaisin takakannelle sammuttaakseen moottorin.

”Saat tuon aina näyttämään niin helpolta”, Conrad kehui.

”Se etu taipuvista peukaloista on”, Lulu totesi. Kahvilasta näkisi suoraan *Huvipurteen*, joten hän ei vaivautunut lukitsemaan ovia. Conrad hypähti hänen hartioilleen, ja Lulu asteli kanavapolulle.

”Minulla on sudennälkä”, Conrad totesi.

”Niinhän sinä sanoit.”

Lock Inn -niminen kahvila oli kaunis kivirakennus, ja sen ulkoterrassin katto oli tehty muovilevyistä. Lulu kurkisti ikkunasta ja näki, että suurin osa sisällä olevista pöydistä oli varattu. Salin nurkassa oli koristeltu joulukuusi, jonka värivalot välkkyivät. Terrassilla oli vain kaksi miestä,

ja hekin nousivat lähteäkseen. Terassi oli suojattu tuulelta, joten Lulu päätti istua ulkona.

”Tänään on hyvä terassikeli”, toinen miehistä sanoi. Hän oli viisikymppinen, ja hänellä oli tuuhea, harmaa parta sekä kapteenin hattu, joka toi Lulun mieleen pakaste-ruokamainoksen kapteeni Birdseyen.

”Niin on.”

”Tulitko sinä *Huvipurrella*?”

”Tulin.”

”Olet kaukana kotoa.” Mies oli ilmeisesti huomannut *Huvipurren* kylkeen kiinnitetyssä kyltissä olevat sanat ”LITTLE VENICE”.

”Kyläilen ystäväni luona”, Lulu kertoi.

Toinen mies oli ensimmäistä nuorempi ja olisi hyvin voinut olla kapteeni Birdseyen poika, vaikka Lulu oli jo aikoja sitten lakannut olettamasta ihmisten suhteita ulkoon perusteella. ”Matkaatko yksin?” nuorempi mies kysyi.

”Yhdessä Conradin kanssa”, Lulu kertoi. Conrad hyppähti hänen olkapäiltään vihreälle muovituolille.

”Vau, hieno juttu”, kapteeni Birdseye sanoi. ”Minä en pärjää enää suluissa yksinäni. Ne ajat ovat taakse jäänyttä elämää.” Hän nosti kättään lippaan. ”Mukavaa loppupäivää.”

”Teille myös”, Lulu toivotti istahtaessaan alas. Miehet kävelivät hinauspolkua ja nousivat sitten punavihreään kanavaveneeseen, jossa oli aurinkopaneelit katolla. Lulu ei ollut koskaan ollut erityisen ihastunut aurinkopaneeleihin jokiveneissä. Hän ymmärsi kyllä ilmaisen sähkön edut, mutta paneelit näyttivät rumilta.

”Ne eivät näytä ollenkaan hyviltä”, Conrad huomautti.

”Eivät niin”, Lulu totesi. Hän rypisti otsaansa. ”Luitko juuri ajatukseni?”

Conrad naurahti. ”Näin, kuinka katselit veneen kattoa ja nenäsi nyrypisti hiukan. Se oli siis suoraviivaista päätelyä. Yksinkertaista, rakas Watson.”

”Minä olen siis tohtori Watson, ja sinä olet Sherlock Holmes? Minähän tässä se rikosetsivä olin, muistatko?”

”Etkä yhtään vähempää kuin Suur-Lontoon rikosyli-komisario.”

”Niinpä”, Lulu myönsi.

Terassille ilmestyi nuori tarjoilija päässään tonttulakki ja kädessään tarjotin. Hän alkoi tyhjentää pöytää, jossa mieskaksikko oli istunut. ”Tulen luoksenne tuossa tuokiossa”, nainen sanoi Lululle pehmeällä Wiltshiren korostuksella. Conrad hyppäsi lattialle ja käpertyi tuolin alle, kun tarjoilija alkoi keräillä likaisia lautasia ja mukeja. Miehet olivat jättäneet jälkeensä myös sanomalehden.

”Sopiiko, jos katsoisin tuota?” Lulu kysyi lehteä osoittaen.

”Totta kai”, tarjoilija vastasi ja ojensi lehden Lululle. ”Mitä juotavaa ottaisitte?”

”Lasillinen pinot grigiota, kiitos. Ja Conradille vettä.”

Tarjoilija kurtisti kulmiaan. ”Conradille?”

”Anteeksi, seuralaiselleni”, Lulu selitti Conradia osoittaen.

”Oho! Anteeksi, herra, en huomannut teitä sieltä alhaalta. Käykö hanavesi?”

”Itse asiassa Conrad pitää kovasti Evianista. Jos teillä on sitä.”

”On, ilman muuta”, tarjoilija vakuutti. ”Palaan tuossa tuokiossa.”

Lulu katsoi sanomalehden etusivua. Lehti oli *Wiltshire Times*, ja pääotsikko kiljui KOULUTYTTÖ KADONNUT. Sen alla oli valokuva nuoresta työstä, jonka hiukset olivat leteillä ja joka piteli koululaukkua rintaansa vasten. Lulu silmäili juttua. Kymmenvuotias Poppy Novak oli kadonnut matkallaan koulusta kotiin. Tyttö asui vajaan kilometrin päässä koulusta, josta oli lähtenyt neljältä iltapäivällä. Kun tyttö ei ollut tullut kotiin kuuteen mennessä, huolestuneet vanhemmat olivat soittaneet poliisille. Aluetta oli haravoitu tarkasti, mutta mitään ei ollut löytynyt, ja poliisi pelkäsi, että tyttö oli siepattu.

Conrad ilmestyi tuolin alta. Sekin katsoi lehteä ja pomppasi sitten viereiselle tuolille nähdäkseen paremmin. ”Tuo on kamalaa”, katti sanoi.

”Niin on”, Lulu totesi. ”Minä inhosin aina lasten katoamistapauksia. En voinut olla pelkäämättä pahinta, vaikka suurin osa lapsista löytyi lopulta ihan hyvässä kunnossa.”

”Katoaako lapsia paljon?”

”Britanniassa ilmoitetaan kadonneeksi yli satatuhatta lasta joka vuosi”, Lulu kertoi. ”Suurin osa ilmoituksista aiheutuu kuitenkin väärinkäsityksistä, periaatteessa siitä, että lapset eivät kerro vanhemmilleen menemisistään. Ja joskus pienemmät lapset vain eksyvät ja heidät löydetään etsinnän jälkeen. Sieppaustapauksissa taas kaappaaja on usein sukulainen. Äiti ja isä eroavat, vanhemmista toinen saa huoltajuuden ja toinen ottaa oikeuden omiin käsiinsä.

Tapaukset, joissa vieraat sieppaavat lapsen, ovat onneksi harvinaisia.”

”Luuletko, että tyttö löytyy?”

Lulu katsoi lehden päiväystä. Lehti oli viikkojulkaisu ja ilmestynyt kaksi päivää sitten. ”Hänet on luultavasti jo löydetty”, Lulu totesi.

”Voitko tarkistaa sen?”

”Voinko tarkistaa? Miksi?”

”Olen huolissani.”

”Eiköhän lehdellä ole nettisivut. Katson sieltä.” Lulu tarttui kännykkäänsä juuri, kun tarjoilija toi viinilasia ja vesikippoa. Hän laski kipun lattialle ja lasin Lulun eteen.

Lulu kiitti naista ja näytti sitten lehteä tälle. ”Onko tyttö jo löytynyt?” hän kysyi.

Tarjoilija katsoi lehteä ja pudisti päätänsä. ”Tuo on pikku Poppy. Ei. Häntä etsittiin taas eilen. Minä olin yksi etsijöistä. Hän asuu vain kymmenen minuutin kävelymatkan päässä koulusta ja kulkee pääkatua pitkin. Siksi kukaan ei ymmärrä, kuinka joku on onnistunut sieppaamaan hänet. Hänen vanhempansa olivat televisiossa eilen illalla. He ovat aivan suunniltaan.”

”Novak, eikö se ole aika harvinainen nimi? Monta vuotta sitten oli tosin filmitähti nimeltä Kim Novak.”

”Luulen, että tytön isä on tšekkiläinen. Äiti taas on paikallisia. Hänen isänsä piti aikoinaan Queen’s Headia. Se on pubi tien varrella. Mies kuoli muutama vuosi sitten, ja pubi myytiin.”

”Mitä pikkutytölle arvellaan tapahtuneen?” Lulu kysyi.

”Kukaan ei tiedä”, tarjoilija kertoi. ”Hän näyttää kadonneen kuin tuhka tuuleen.”

”Toivottavasti hänet löydetään hyvässä kunnossa.”

”Sitähän me kaikki toivomme, mutta katoamisesta on jo viisi päivää, ja ihmiset alkavat pelätä pahinta.” Nainen ojensi Lululle ruokalistan. ”Ottaisitteko jotain syötävää?”

Lulu tutki ruokalistaa ja hymyili. ”Oi, kalaperunoita”, hän sanoi. ”En ole syönyt kalaperunoita ikiaikoihin.”

”Kokonaisia vai soseutettuja herneitä?”

”Soseutettuja, varmaan?”

”Entä Conradille?”

”Hän voi jakaa turskan minun kanssani.”

”Tuon toisenkin lautasen.”

”Olette enkeli, kiitos.”

Conrad odotti, kunnes tarjoilija oli poistunut, ennen kuin puhkesi puhumaan. ”Eivät lapset noin vain katoa, eiväthän?” se sanoi.

”Eivät. Aikuiset katoavat. He pakkaavat tavaransa ja häipyvät, jos elämä käy liian raskaaksi. Teini-ikäiset karkaavat joskus, mutta he ottavat tavallisesti puhelimen mukaansa, ja sillä tavoin poliisi pystyy jäljittämään heidät. Mutta tämä pikkutyttö on vasta kymmenen, eivätkä kymmenvuotiaat katoa omasta aloitteestaan.”

”Joku on siis siepannut hänet?”

”Ellei poliisi ole löytänyt häntä vuorokauden kuluessa katoamisesta, niin se on oletus.”

”Kamalaa. Luuletko, että pystyt auttamaan?”

”Minäkö?”

”Olit ylikomisario. Rikosylikomisario.”

”Siitä on kauan. Ja Wiltshiressä on oikein hyvät poliisivoimat. He tekevät kaiken, mitä pitääkin.”

Conrad huokaisi. ”Toivottavasti.”

2

Lulu maksoi heidän lounaansa ja käveli takaisin *Huvipurrelle* Conrad kannoillaan. ”Se oli herkullista”, kissa kehui. ”Todella maukasta. Kiitos.”

”Ole hyvä vain”, Lulu sanoi.

”Minua harmittaa aina, etten pysty maksamaan”, Conrad pahoitteli. ”Mutta tiedäthän sinä, ettei minulla ole mitään, missä säilyttää lompakkoa.”

”Eikä taipuvia peukaloita”, Lulu totesi. ”Ja uskoakseni ne ajat, jolloin miesten odotettiin maksavan, ovat jääneet taa jo aikoja sitten.”

”Ymmärrän sen”, Conrad sanoi. ”Mutta minusta tuntuu, että meidän pitäisi toimia hollantilaisittain.”

”En ole ikinä ymmärtänyt, mistä se ilmaus tulee.”

”Se on peräisin 1600-luvulta, kun Englanti ja Hollanti taistelivat kauppareiteistä. Englantilaiset syyttivät aina hollantilaisia saituudesta, ja ’hollantilaisittain toimiminen’ alkoi tarkoittaa sitä, että jokainen maksoi treffeillä omat kulunsa.”

”Olet hyvin tietäväinen kissa”, Lulu huomautti.

”Niin on sanottu.”

He tulivat *Huvipurren* luo, ja Lulu nousi kannelle. Conrad seurasi häntä, ja tuttuun tapaan Lulu ihasteli, miten sulavasti kissa liikkui. Se näytti liitävän ilmassa kuin olisi painoton ja laskeutui peräkannelle ilman minäänlaista ääntä. Conrad istahti takakannen metallipenkille, ja Lulu painoi nappia käynnistääkseen moottorin. Moottori hyrähti käyntiin, ja veden ylle pöllähti musta savupilvi. Lulu hyppäsi hinauspolulle, irrotti kolme kiinnitysköyttä ja työnsi sitten keulan irti rannasta ennen kuin loikkasi takaisin takakannelle ja tarttui peräsimeen. Hän ohjasi *Huvipurren* keskelle kanavaa ja lisäsi sitten vauhtia.

Conrad ponkaisi katolle ja istahti kasvot menosuuntaan. Tuuli pörrötti sen turkkia. ”Missä rantaudumme?” se kysyi.

”Ikävä kyllä emme voi kiinnittyä rantaan kaupungin keskustassa. Valtuusto teki siitä lopun.”

”Miksi ihmeessä?”

”Kaikki eivät taida arvostaa kanavaveneitä”, Lulu arveli. ”Kaupungin verkkosivuilla sanotaan, että voimme ankkuroitua Widcombe Lockin portaiden alueelle ja saapua keskustaankalkeihin.”

”Onko matka pitkä?”

”Ei oikeastaan.”

Conrad käänsi päätään katsoakseen Lulua. ”Ja mitkä ihmeet ovat Widcombe Lockin portaat?”

”Kennet and Avon -kanavassa on pudotusta lähes kaksikymmentä metriä, ja siksi sulkuja on useita, kun kanava liittyy Avon-jokeen Bathissa. Sinne on täältä viitisentoista

kilometriä. Joten jos meillä on onni myötä, olemme siellä kolmessa tunnissa ja pääsemme Amandan luo ennen kuutta.”

”Ja Amanda on kummityttösi, niinhän sinä sanoit?”

Lulu nyökkäsi. ”Hänen äitinsä oli suurenmoinen ystävä.”

”Oli?”

”Hän nukkui pois kuutisentoista vuotta sitten, kun Amanda oli teini-ikäinen. Tai hän oli yhdeksäntoista ja opiskeli yliopistossa eli ei enää varsinaisesti teini. Hänen isällään oli aina kiireitä, joten Amanda tuli yleensä lomillaan minun ja Simonin luo.”

”Oliko Amandan äiti poliisi, kuten sinäkin?”

Lulu pudisti päätään. ”Hän oli asianajaja ja muutaman vuoden Lontoon poliisilautakunnan jäsen. Sillä tavalla minä tutustuin häneen, ja meillä synkkasi heti. Hänen nimensä oli Michelle. Michelle Taylor. Meistä tuli hyviä ystäviä, ja kun Amanda syntyi, Michelle pyysi minua tyttärensä kummitädiksi. Siitä on melkein kolmekymmentäviisi vuotta.”

”Mitä kummitäti oikein tekee?”

”Tuo on tosi hyvä kysymys. Periaatteessa kummien pitäisi toimia varavanhempina, jos oikeille vanhemmille tapahtuisi jotakin. Heidän kuuluisi osallistua lapsen kasvatukseen ja tukea varttumisessa, ja jos pahin tapahtuu, he voivat vaatia laillista huoltajuutta. Amandan kanssa se ei ollut koskaan ajankohtaista. Hänen isänsä on yhä elossa. Isä ja Amanda eivät ole kuitenkaan koskaan olleet kovin läheisiä, ja isä meni uusiin naimisiin.” Lulu hymyili väkinäisesti. ”Useammankin kerran, itse asiassa. Hän taisi

etsiä jotakuta, joka korvaisi Michellen, mutta tämä oli ainoa laatuaan. Korvaamaton. Amanda puolestaan meni naimisiin kymmenisen vuotta sitten ja muutti Bathiin. Nyt hänellä on oma tytär. Olivia. Suloinen pikkutyttö. Amandan aviomies Donald on professorina sikäläisessä yliopistossa.”

”Ja me menemme heidän luokseen?”

”Kyllä vain. Heillä on hurmaava talo Bathin keskustassa.”

Toinen kanavavene oli tulossa heitä kohti, ja Lulu ohjasi *Huvipurren* oikealle ja hidasti vauhtia. Vastaantuleva vene teki samoin. Veneilijä oli nuori, kolmekymppinen nainen, jolla oli toppatakki ja värikkään perulaismyssyn näköinen päähine. Myssy oli neulottu laaman villasta, siinä oli pitkät korvaläpät ja se näytti täydelliseltä talvipäähineeltä kanavaan, ja Lulu painoi mieleensä, että hänenkin pitäisi hankkia sellainen. Nainen vilkutti, ja Lulu vastasi vilkutukseen.

”Ihana päähine!” Lulu huikkasi.

”Kiitos!” nainen huusi takaisin. ”Ihana kissa sinulla! Vaihdetaanko?”

”Jestas sentään, ei!” Lulu huudahti.

Nainen nauroi ja heilautti taas kättään. Hänen veneensä nimi oli *Aurinkoankkuri*, mikä oli Lulusta kiva. Lululle *Huvipurren* myynyt hammaslääkäri oli antanut paatilleen sellaisen nimen, koska oli ostanut sen hovin vuoksi. Lulu rakasti nimeä eikä ollut koskaan harkinnutkaan vaihtavansa sitä.

Suurin osa matkasta kohti Bathia kulki avoimen maaseudun halki, ja he ohittivat Limpley Stoken, Clavertonin

ja Bathamptonin kylät. Jos he olisivat olleet pelkällä huviretkellä, Lulu olisi luultavasti pysähtynyt ja kierrellyt jalkaisin ainakin yhdessä kylässä, mutta hänellä oli määräaika, ja kolmen tunnin kuluttua hän sivuutti kaksi akveduktia ja kaksi kääntösiltaa ja saapui Bath Topin sululle.

Suluilla ei tarvinnut jonottaa. Koska joulukuun tuloaan, kanavassa ei ollut paljonkaan matkalaisia. Ainoat kanava-veneet, jotka Lulu näki mennessään läpi suluista 13 ja 12, olivat kiinnittyneet kanavan varteeseen. Yksi vene oli menossa itään sulusta 11. Se oli hyväkuntoinen, viisitoistametrisen paatti, ja sitä ajoi parrakas nuorimies. Hänellä oli parkatakki, jossa oli karvareunainen huppu. Hänen veneensä nimi oli *Mary Jane*, ja aluksesta leijuva vahva kannabiksen haju viittasi siihen, että nimi liittyi huumeen slanginimitykseen. *Mary Jane* oli tullut sululle ensimmäisenä, ja mies ahersi portilla yksinään. Lulu kiinnitti *Huvipurren* kanavan varteeseen ja meni auttamaan.

”Kiitos!” mies huikkasi kanavan toiselta puolelta, kun Lulu suuntasi sulkuportille. Lulu ujutti vinssin kammen paikalleen ja pani kaikki voimansa peliin kääntääkseen omaa puoliskoaan.

”Ei kestä, autan mielelläni”, Lulu vastasi.

”Teen vastapalveluksen”, mies lupasi.

Sulku täyttyi pian. He avasivat portit yhteistuumin, ja nuori mies ajoi niistä. Hän kiinnitti *Mary Janen* kanavan varteeseen, kun Lulu ajoi sulkuun. Sitten mies kiirehti omalle puolelleen sulkuporttia ja työnsi sen kiinni. Lulu nousi *Huvipurresta* keskiköyttä pidellen ja työnsi portin toisen puolen kiinni.

”Oi, sinulla on kissa”, mies sanoi huomattuaan Conradin ensimmäisen kerran.

”Hän on Conrad”, Lulu esitteli. ”Ja minä olen Lulu.”

”Hauska tavata”, mies sanoi kohottaen kättään tervehdykseksi. ”Minä olen Tim.”

”Hauska tavata sinutkin”, Lulu vastasi.

He kävelivät toisille porteille ja avasivat luukut päästääkseen veden pois. Lulu piteli kiinni köydestä, kun vedenpinta laski, jotta *Huvipursi* pysyi keskellä sulkua.

”Mene vain jo veneeseesi. Minä avaan portit niin, että pääset pois”, Tim lupasi.

”Oletko varma?” Lulu kysyi. Mies joutuisi tekemään enemmän töitä, mutta Lulun olisi helpompi hallita *Huvipurttia*, kun hän voisi käytellä moottoria köydestä pitelemisen sijaan.

”Mene vain, kovin työ on jo tehty.”

”Paljon kiitoksia”, Lulu sanoi. *Huvipursi* oli laskeutunut vain metrin verran, joten hänen oli helppo astua sen katolle. Hän kiirehti alas takakannelle. Hän käynnisti moottorin ja kaasutti sen verran, että veneen perä pysyi kaukana sulkuportista ja varsinkin mäen yläpuolisen sulkuportin ulkonevasta sementtireunuksesta. Nopein tapa upottaa kanavavene oli törmätä veneellä porttipalkkiin. Se pilaisi taatusti päivän.

Huvipursi laskeutui yhä alemmas, kun vettä virtasi sulusta. Lulu sääteli kaasua varovasti pitääkseen veneen tasapainossa. Kaasun tai nopeusvivun, joksi osa veneilijöistä sitä nimitti, käyttöleminen oli niin yksinkertaista, että lapsikin olisi kyennyt siihen. Itse asiassa lapsia näki usein

peräsimessä, vaikkakin yleensä aikuisen tarkkaavaisen katseen alla. Vipua tarvitsi vain työntää eteenpäin päästäkseen etenemään ja vetää taaksepäin peruuttaakseen. Vivun kääntäminen sivulle puolestaan sääti veneen vapaalle. Niin yksinkertaista kuin se periaatteessa olikin, *Huvipurren* pitäminen kanavan keskellä vaati keskittymistä ja taitavaa otetta.

Kun vesi oli virrannut suluista, Tim työnsi kiinni olleen portin toisen puolen auki, kiirehti sen jälkeen vastakaiselle puolelle ylittämällä edellisen, jo suljetun portin ja työnsi sitten puoliksi avatun portin kokonaan auki.

”Kiitos!” Lulu huikkasi. ”Olet todellinen herrasmies!”

Tim nauroi ja kumarsi teatraalisesti, kun Lulu kaasutti eteenpäin ohjatakseen *Huvipurren* pois sulusta.

”Mukava mies”, Conrad kehui, kun he ajoivat pois sulusta.

”Kanavaihmiset ovat yleensä kunnon väkeä”, Lulu sanoi.

”Mistä se mahtaa johtua, mitä luulet?”

”Oikein hyvä kysymys”, Lulu totesi.

Hinauspolulla heitä kohti käveli käsikynkkää keskiikäinen, samanlaisiin Barbourin vedenpitäviin takkeihin sonnustautunut pariskunta, joten Lulu vastasi vasta, kun he olivat menneet ohi.

”Luultavasti se johtuu siitä, että elämänmeno kanavissa on paljon leppoisaampaa”, hän sanoi. ”Kanavaveneiden huippunopeus on kuusi ja puoli kilometriä tunnissa, mutta suurimman osan ajasta niillä edetään kävelyvauhtia tai jopa hitaammin. Ei kiirehtimistä. Se on yksinkertaisesti mahdotonta. Matka kestää niin kauan kuin kestää.”

”Luulet siis, että se rauhoittaa ihmisiä?”

”Osittain. Mutta todennäköisesti se tarkoittaa myös sitä, että kiireisillä ihmisillä, eli mitä ilmeisimmin suurimmalla osalla maailman väestöstä, on tapana vältellä kanavia.”

”No, se sopii minulle”, Conrad totesi.

Lulu hymyili. ”Niin minullekin.”

Kanavan molemmille puolille oli ankkuroitu veneitä, mutta Lulu huomasi vasemmalla sopivan tilan ja peruutti siihen. Kanavaveneessä ei ole jarruja, se vain kulkee eteenpäin ja taaksepäin, ja siksi ohjaaminen ahtaaseen paikkaan tai sieltä pois saattaa olla hankalaa. Lulu oli päässyt harjoittelemaan enemmän kuin tarpeeksi, ja siksi häneltä meni vain muutama minuutti ujutella *Huvipursi* haluamaansa paikkaan, vaikka eteen ja taakse jäi tyhjää tilaa vain metri tai pari. Hän vaihtoi moottorin vapaalle ja hyppäsi rantaan peräköysi kädessään. Vajaassa minuutissa hän oli kiinnittänyt *Huvipurren* kolmella köydellä rantaan.

”Hyvää työtä”, Conrad kehui, kun Lulu nousi takaisin *Huvipurteen*.

”Sinun olisi pitänyt nähdä, kun lähdin ensimmäistä kertaa Little Venicestä”, Lulu sanoi. ”Kiepuin kanavassa puolelta toiselle kuin väkkärä.”

”No, nyt olet asiantuntija, se on varma se.”

”Voi kiitos”, Lulu sanoi. Hän laskeutui alas kajuuttaan. Kello oli vähän vaille kuusi, ja kävelymatka Amandan luo veisi puolisen tuntia. Lulu voisi soittaa taksin, mutta Bath oli kaunis kaupunki, ja hän kävelisi mielellään vietettyään monta tuntia veneen peräsimessä. Hän kävi pikaisesti

suihkussa, vaihtoi ylleen puhtaan villapuseron ja housut ja meikkasi sen verran, että sai vähän väriä kasvoilleen. Conrad istui Lulun sängyllä etujalkojaan nuollen, kun Lulu viimeisteli ehostuksensa. Ulkona oli pimeää, ja Lulu sytytti valot.

”Teillä kissoilla on helppoa”, Lulu sanoi.

Conrad kohotti katseensa pesupuuhistaan. ”Kuinka niin?”

”No, katso nyt itseäsi. Sinun ei tarvitse mennä suihkuun, ei valita päällepuhettavaa eikä meikata. Vain muutama nuolaisu ja olet valmiina matkaan.”

”Ja näytän aina hyvältä.”

Lulu nauroi. ”Niin näytät.”

”Niin näytät sinäkin.”

”Kiitos.” Lulu avasi komeron ja otti sieltä Harrodsin kassin, jossa olivat hänen Amandalle, Donaldille ja Olivialle ostamansa joululahjat. Sitten hän otti repun, johon hän oli pakannut tarpeeksi vaatteita vierailunsa ajaksi, muun muassa kauniin Karen Millenin mekon, jota hän aikoi käyttää joulupäivänä. Hän hymyili Conradille. ”Sinä voit myös matkustaa kevyesti. Ei puhtaita alusvaatteita, ei toilettilaukkua, ei mitään kannettavaa.”

”Vain minä.”

”Niin. Vain sinä.” Lulu nyökäytti päätään reppunsa suuntaan. ”Minä taas tarvitsen pyjaman, alusvaatteita ja pari mekkoa.” Hän virnisti. ”Eiköhän lähdetä.”

Viiksekäs etsivä pelastaa joulun

Eläköityneen poliisin Lulu Lewisin elämä muuttui, kun kulkukissa Conrad tepasteli hänen jokilaivaansa. Conrad on hyvin erityinen kissa, mutta sen tiedon Lulu pitää visusti itsellään.

Lulu kaippaa rentouttavaa joululomaa ja lähtee Conradin kanssa jokilaivallaan Bathin viehättävään kaupunkiin tapaamaan ystäviä. Mutta rauhallinen joulun odotus jää vain haaveeksi, kun kaksikko saa tietää kaupunkia piinaavasta häikäilemättömästä kidnappaustapauksesta. Kidnappaajat lietsovat paniikkia uusilla vaatimuksillaan ja Conradin on laitettava koko vainuarsenaalinsa peliin, jotta joulu voidaan pelastaa.

L. T. Shearerin romaani *Kissa, joka jäljitti kaappaajan* jatkaa omaperäistä murhamysteerisarjaa, jossa kulkukissa Conrad ratkoo rikoksia kissamaisen hurmaavaan tapaansa. Miau!

9 789524 037389

ISBN 978-952-403-738-9 | 84.2

www.bazarkustannus.fi